Ч. 94. Четвер 29 цьвітня (12 мая) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмініcтрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Відрочене Ради державної. — Маніфест німецких партий і акция ческого клюбу. — Российско-японьска війна).

На вчерашнім засїданю палати послів предложило міністерство зелїзниць проект закона в справі підвисшення позички інвестицийної о 72 міліонів корон. Із того предложеня показує ся, що й сума 38,200.000 корон, призначена на будову зелїзниці Самбір Ужок-Угорска границя, буде збільшена о 2,194.000 та покрита з тої позички інвестицийної. Збільшене коштів викликала будова тунелів коло Спаса, Слободи і Лущан. — Пос. Дашиньский поставив пильне внесене в справі установленя комісиї з 36 членів, котра би мала уложити лїсту тих послів, що роблять з правительством інтереси фінансові. Пос. Лупул і товариші поставили пильне внесене в справі нескликуваного від 13 лїт собору православної церкви на Буковинї.

О 4 год. по полудни відчитав президент палати письмо, відрочуюче Раду державну на час необмежений. Вість о відроченю зробила — кажуть — на всїх послах велике вражінє, бо єсть загальне переконанє, що се відрочене рівнає ся розвязаню і що палата послів не верне вже назад в своїм дотеперішнім складі. У Відни удержуєсь упорно чутка, що правительство мало намір вже тепер розвязати палату послів а не зробило того лиш з тактичних взглядів і відложило справу на пізнїйше. Вся праса віденьска заговорила в тім дусї і ставить питанє: „Відрочене чи розвязане? — відповідаючи в дусї сего послїдного.

Вчера по засїданю палати послів відбуло ся засїданє всїх нїмецких партий, котрі ухвалили слїдуючий манїфест: „Екзекутивний комітет нїмецких партий скидає з себе одвічальність за то, що не удали ся заходи Поляків в справі поліпшеня відносин парляментарних. Цїла одвічальність за то спадає на Чехів, котрі через своє упорне становище станули на перешкодї дїлу порозуміня, котрого Нїмцї так щиро бажали. Чехи спинили через то санацию парляментарних відносин. Комітет вказує на грозячу державі небезпечність з причини застої в роботі парляменту і висказує переконанє, що примінене §. 14 до австро-угорскої угоди і угод торговельних мусить бути всїма силами удержане, бо в противнім случаю була би то шкода для прав конституцийних і було би тревалим ослабленєм стану економічного і суспільного сеї половини монархії супротив Угорщини“. Наконець висказує манїфест надію, що всї Нїмцї в Австриї будуть держати ся разом.

Клюб центра прилучив ся в повні до сего манїфесту, а у виданім із свого засїданя комунїкатї висказує жаль на безплодність минувшої сесиї, та заявляє готовість зробити все, щоби в парляментї могли настати нормальні відносини.

Ческий клюб постановив відповісти на нїмецкий манїфест і скликати до Праги конференцю всїх ческих послів до Ради державної з Чехії, Морави і Шлеска в цїли обговореня становища ческого народу в теперішній ситуациї і предложеня тїй конференциї внесеня о скликанє до Праги мужів довіря молодоческої партиї і репрезентантів міст і повітів.

З поля российско-японьскої війни наспіла нинї дивна вість з Петербурга. Намістник Алексієв телеґрафував під вчерашною датою до царя: „В ночи з вчера на нинї привернено знову сполученє зелїзницею з Порт Артуром. Працї около телеґрафічного сполученя ведуть ся.“ Що се має значити, годї зрозуміти, коли зважить ся, що після самих же российских жерел Японцї в трох місцях коло Порт Артура висадили своє войско а і іменно 7000 в Піцево, 10.000 в Кінчов і 10.000 в Полянтієн (Порт Адамса), а коло Вафантієн стріляли навіть зблизька, майже на 200 кроків, до послїдного поїзду, що їхав з Порт-Артура. Щоби Росияни вислали вже війско на поміч до Порт-Артура, здаєсь річ неімовірна, скоро не могли подати помочи своїй передній армії над рікою Ялю, за котрою Японцї

---

1)

КУДОЯРОВА ПЕЧЕРА.

(Оповіданє з старини — подав Сергій Браїловский).

I.

В дорогу!

Не вспіло ще маєве сонце осьвітити своїм оживляючим золотистим промінєм вершки густих лїсів, що окружали безперервною стїною перед двома столїтями Новгород сїверский, коли в домі сотника Давида Пушкаренка почав ся небувалий рух і біганина.

Численна женьска служба що хвиля вибігала з „господи“ сотникового дому з вузликами і скринками і спішила до величезного воза, що стояв перед низеньким ґанком з дашком. Всьо, що виношено з дому, приймав від дївчат сїдоусий, але кріпкий ще козак Охрім Ніс, що вже від довгих лїт повнив службу сотникового візника, і ховав в величезний куфер допотопного повоза.

Між тим в просторих сїнях дві молодицї, одїті в пестрі плахти і ярко-червоної краски очіпки, полискуючи осліплюючою білостию вишиваних „в хрестик“ сорочок, поскрипуючи сафіяновими з паньскої ноги чобітками, накривали величезний дубовий стіл обрусом бурої краски, але бездоганної чистоти і ставили на нїм деревляні і глиняні тарільцї і миски з обильним і ріжнородним снїданєм.

З дверий на лїво від входу до сїний вийшла панї сотникова, ще молода, двайцятьшість-семи-лїтна женщина, середного росту, смаглява чорнявка, з чаруючими карими очима, що сьвітили ся зпід хорошо вигнутих бров. Від цїлої єї на причуд збудованої стати віяло тим особливим малоруским здоровлєм і житєм, за котрими — на жаль, нинїшні сїверскі новгородянки хиба дармо зітхають, як за утраченим і безповоротним раєм.

Слїдом за нею вийшов високого росту, лїт до шістьдесять, понурий і суворий пан сотник, одїтий в жупан з тонкого темносинього сукна і безконечно широкі шаравари, запущені в високі чоботи. Зпід розстегнутого жупана виглядала мережана сорочка, завязана коло ковнїра темночервоною широкою лентою. В одежи і в цїлій поставі сотника, не глядячи на суворість і понурість поритого морщинами лиця, видко було свого рода бундючність і охоту видавати з себе молодця.

Муж і жена помолили ся перед образом, що висів в правім кутї, сїли на деревляній лавцї і мовчки стали снїдати.

— А не забула ти чого, Насте? — перервав мовчанє і їду сотник, обертаючись до жени. Він положив на стіл деревляну ложку і витер краєм обруса губи.

— Здаєть ся нїчого не забула — відповіла єму приємним грудним голосом жена.

— А гроші де сховала?

— Поклала в маленьку скринку і велїла Охрімови поставити єї в сидженю.

Настало мовчанє, дуже часте у людий перед відїздом, коли, здаєть ся, немов би вже всьо було готове, а гадає ся, що ще щось забуто.

— Глядиж — говорив Пушкаренко Настї, встаючи із за стола і хрестячи ся в той сам кут — не забудь дороги. Скажи Охрімови, щоби держав з Новгородка прямо на Жихів, а відси поїдете на Голубівку і Сївск. Гляди, щоби не збити ся на другу дорогу; она хоч і коротша, та не так безпечна від лихих людий.

За яких двайцять мінут одїта по подорожному панї сотникова сидїла на купі подушок, котрі були покладені поверх сїна і вузлів в тяжкім возї, запряженім трійкою ситих але низьких коний.

На козлї зладженім з сїна і з кожуха, дотикаючись ледве довгими носами оглоблїв, сидїв Охрім з довгим батогом і люлькою в зубах, одїтий мимо припікаючого сонця в кафтан з товстого і грубого темновишневого сукна. За повозом сидїли на сухих конях чотири козаки, в простих сїрих жупанах, в високих шапках, з мушкетами на плечи і шаблями при боцї — супровід панї сотникової.

— Глядїть же, хлопцї, не зївайте! — говорив козакам Пушкаренко — будьте осторожні при переїздах через лїси і балки; там завсїгди люблять укривати ся лихі люди. — А ти, Охріме — обернув ся до візника — не спи, а поганяв коний та не виверни панї де в балку або річку!

— Ось що вигадали! — запротестував

загнали ся тепер аж до передолини Мотієн в горах Финшоулін. Мотієн єсть трета сильно укріплена российска позиция, поза котрою стоїть вже на лінії Ляоян-Мукден головна российска армія під безпосередною командою ґен. Куропаткіна. Після найновійших вістий заняли Японці місто Квантансян, положене на 75 кільометрів у воздушній лінії на всхід від Фенванчен, а то здавалось би вказувати, що Японці наміряють обійти ліве крило российских позиций під Мукденом. Чи се місто заняли ще відділи армії ґенерала Курокі, чи то може машерує яка нова армія японьска, годі тепер знати. У Відни дивлять ся дуже песимістично на ситуацию і доказують, що ґен. Куропаткін очевидно не чув ся в силі, коли не боронив переходу японьскій армії через гірскі передолини, що ведуть до Ляоян і Мукден і длятого мусить тепер ступати взад аж до Харбіна. Нема — кажуть — і сумніву, що цїла полуднева Манджурия з Мукденом дістане ся в найблизшім часі в руки Японців, а Куропаткін піде до Харбіна і буде там ждати на поміч з Европи, котра не може скорше наспіти, аж за яких два місяці.

Новинки.

Львів дня 11-го мая 1904.

— **Утверджене станиславівского епископа.** В пятницю дня 6 с. м. відбув ся в архикатедральній церкві сьв. Юра у Львові обряд утвердженя епископа-номіната о. дра Хомишина на станиславівский владичий престол. Акту довершив Впреосьв. Митрополит Шептицкий при участи львівскої капітули, численного духовеньства і при великім здвизї народа, що зібрав ся з околичних сїл з нагоди празника сьвятоюрскої церкви. По заамвонній молитві відобрав Митрополит від номіната приписану присягу, а прочитавши опісля декрет потверджения, вручив єму тойже. По богослуженю відбув ся в митрополичій палаті обід.

— **Памятник Мицкевича у Львові.** Більше як від пів року ведуть ся роботи на Марийскій площи у Львові, де на місци кирницї із статуєю Богородицї має станути памятник Мицкевича. Дотичний комітет зібрав ся оногди на засїдане, на котрім порішено, що відкрите памятника відбуде ся вже за кілька місяців. Відливу памятника доверщить звістна ческа фірма Сербка за 29.000 К. Руштоване і осаджене памятника буде коштувати 2.000 К і має наступити до 1 серпня с. р. Кошти памятника виносять 200.000 К, так що недостає квота 16.000 К. Для доповненя недостаючої суми запроектовано концерт тов. „Лютнї“, а надто числить комітет на публичні складки.

— **Загальні збори** Тов. взаїмних обезпечень „Дністер“ відбудуть ся дня 12 мая в четвер о 10 годинї рано в великій сали „Народного Дому“. Брати участь в зборах мають право всї члени Товариства, — а право голосу мають ті члени, що в минулім роцї адміністрацийнім обезпечили в Товаристві тревало на 2000 К або висше, як також повновласники вибрані в таких громадах, котрі разом обезпечають над 30.000 К. Дирекция зарядила ще в цьвітни через делеґатів і агентів вибори в таких громадах, а вибраним повновласником розіслала вже леґітимациї на збори і дневний порядок зборів разом із звітом і білянсом за р. 1903. — Де ще не переведено виборів повновласників, там просить Дирекция перевести сей вибір чим скорше і прислати протокол вибору, щоби можна вибраному повновласникови вислати на час леґітимацию. — Всїх членів і вибраних повновласників запрошує Дирекция до численної участи. — Звіт Товариства і замкнене рахунків за р. 1903 випечатані і Канцелярия розсилає їх на жадане кождому членови; вистарчить зажадати карткою кореспонденцийною. — Рано перед зборами о год. 8½ відправить ся в церкві Успения Пресьв. Богородицї соборна співана Служба Божа. — Пополудни того дня о год. 4 відбудуть ся загальні збори Товариства взаїмного кредиту „Дністер“. — Дирекция.

— **З Снятина** пишуть нам: Руска міщаньска читальня в Снятинї уряджує в недїлю дня 15 с.м. у власнім домі, в честь бл. п. о. Теофіля Кобриньского, основателя рускої міщаньскої читальні і хору міщаньского, вокально-декляматорский вечерок. Початок о год. 6 вечером.

— **Месть шевця.** В сїнях одного дому при улици Казимирівскій у Львові прийшло в недїлю вечером до розливу крови. Майстер шевский Іполит Филипович засївшись разом з своєю жінкою Мариєю на сходах, напав на вертаючого домів зарібника Дмитра Костура, побив єго кулаками, а відтак в бійцї, яка між ними счинила ся, пхнув Костура три рази шевским ножем: в голову, груди і плечі. Костур облитий кровію упав на землю, а обоє Филиповичі утїкли. Однако вскорі зловлено їх в однім шинку і відставлено на поліцийну інспекцию, а Костура дуже небезпечно покалїченого відвезено до шпиталю. З переведеного поліцию слїдства показало ся, що причиною тої кровавої бійки мала бути месть Филиповича за те, що Костур дав до направи свої чоботи иншому шевцеви, котрий наладив їх дешевше, ніж жадав Филипович.

— **Ориґінальне завіщане.** В окружнім судї в Варшаві оповіщено недавно публично завіщане якогось Р., котрий вичислив 86 назвиш своїх приятелів, що винні єму загалом 36.400 рублів, по зичених переважно на „слово чести“. Завіщник просить довжників о додержане слова і зложене гроший на вказану в завіщаню добродійну цїль.

— **Справа Боднара.** Із Станиславова доносять, що в куфрі арештованого в Самборі Антона Боднара, здогадуваного виновника крадежи мобілїзацийних плянів в тамошній дивізийній канцелярії, найдено кусник фіранки з вікна тої канцелярії. Вість про те зробила на арештованім пригноблююче враженє, бо доси Боднар старав ся дока-

---

Охрім, виймаючи з рота люльку і спльовуючи на землю.

— Знаю я тебе, старий пугачу! — сказав сотник напів строго, напів жартобливо і перехрестивши жінку, промовив: — Ну, рушайте з Богом! Прощай, Насте! Бувай здорова!

Луснув батіг, заскрипів віз і виїхав з воріт сотникового двора. Вся челядь висипалась за ворота і проводила від'їздижаючих низькими поклонами і всякими желанями на дорогу.

Вже давно віз скрив ся в тумані пороху, піднятім кіньми, а сотник стояв коло воріт, прикривши лівою рукою очи і вглядував ся в степ. На души було єму невисказано тяжко. Він не міг собі пояснити, чому нині, коли прийшло вкінци до давно намiреної подорожи жінки до Сівска, єму стало так сумно, між тим як до сего дня він рівнодушно гадав о тій їздї. Правда, він перший раз розставав ся на довше з своєю Настию по семилїтнім супружім пожитю; правда, він горячо любить свою „ясну голубку“, як перед собою називав свою жінку — алеж він знав то і перше, як Настя ладила ся в дорогу. Чомуж нині єму так тяжко, чому на души у него так нудно?

— Ох, гоpенько тяжке, та й тілько! — зітхнув він і поникши головою, довго стояв коло воріт осиротїлого, як єму здавало ся, двора.

II.

Спомини минулого і полон.

Сумно стало і панї сотниковій.

Вже далеко позаду лишив ся Новгородок, виставивши гордо на показ цїлому Божому мірови свій Спасопреображеньский монастир з грізними баштами і стїною; вже давно віз переправив ся на слабих поромах через досить глубокі ріки Десну і Вить, а она все гадала о полишенім домі, о мужи.

Живо уявлялось їй, як єї старий, вічно понурий і мовчаливий муж вийде до опустїлого дому, як він буде згадувати єї, Настю, коли сяде сам один до обіду, як він буде тужити за нею ті довгі дни, які она пережиє у своїх родичів в Сівску.

На гадку о родичах, з котрими она не виділа ся ні разу за сім літ супружого житя, думки Настї прибрали инший напрям.

— Що побачить она вріднім Сівску? Чи богато змінилось в нїм? Чи богато з єї подруг повіддавало ся? Як жиє ся їм за мужем? Чи так гірко і одностайно, як жилось сім літ їй, Настї, жінцї сотника, в противнім Новгородку?

І перед Настию відразу з'явили ся дві картини з єї минулого житя.

Ось покрила Сівск чарівна, тепла маєва ніч. В садах, що далеко кидають від себе тїнь, в корчах роздають ся чудові пісні соловія, повні ненаситної любови, повні томлячого дожидання тайних стріч. А над тим чудне мовчаливе небо з міліонами мерехкотячих і сьміючих ся звізд! Боже, як красно в таку маєву ніч! Але Сівщани, утомлені своїми дневними клопотами, солодко сплять в своїх душних хатинах і не чують горячих призивів природи любити і думати.

Не спить лиш Настя. Она сидить під розкішною берізкою на батьківскій левадї, а побіч неї єї чорнобровий козак, єї ненаглядний Михайлик.

— Слухай, Насте — говорить він, стискаючи єї в сильних обіймах — коли батько не віддасть тебе за мене, коли він покористує ся богатсвом і паньством новгородского сотника, Пушкаренка, то буде велика біда! Загублю я свій вік козацкий, кину стару матір, піду зі Сівска на віки вічні, але будуть знати мене люди, що розбили моє щастє, мою долю!

— Щож менї діяти, коли батько і мати тілько й думають, що про пана сотника? — сумно відповіла єму Настя питанєм.

— Чи менї викрасти тебе і вивезти з Сівска? — немов би до себе промовив Михайло Бочаренко. — Але сотник і батько віднайдуть мене! І де я, бідний, скрию ся з тобою?

Він випустив Настю з своїх обіймів і поник головою під гнетом гірких дум, що гонили одна другу в безперервній черзї.

Кругом всьо було тихо. Соловії поснули, щоби відтак затягнути пісні суму і любови. За те крізь галузки розвиваючих ся дерев перебивало ся тремтяче срібнаве сьвітло місяця. Ось оно упало в прогалину між деревами і осьвітило хорошого і кріпкого козака. І в широких плечах і в гордо піднятій, покритій сивою шапкою голові і в молодецки закручених, шовковистих, чорних як смола вусах — всьо в стати козака дишіло енерґією і непохитною твердостию.

— Ну, нехай прокляті вороги розбивають моє житє! — скрикнув він, піднимаючись з землї — горе їм буде, пізнають они Михайла Бочаренка!

Настя і тепер мимохіть стрепенулась, коли в єї голові мигнула стать улюбленого зі строгим від гніву лицем і піднятим з погрозою кулаком. Їй стало ніяково і она старала ся віддалити від себе тяжкий привид.

І ось той спомин почав незамітно щезати: так незамітно тає літною порою легкий облачок в глубокім синім небі. Замісць того виплила в памяти инша картина, ще більше страшна і сумна.

Ясно, немов би то всьо лучило ся не сім літ тому а вчера, памятає она, як в жовтни 1680 року приїхав до єї вітця богатий і старий сотник з Новгородка, Давид Пушкаренко. Отець і мати довго о чімсь говорили з ним, богато угощали єго і єго многочисленну дружину.

І прийшов роковий день, коли отець увів єї, Настю, до сьвітлицї, де сидїв гість.

— Ось, доню — промовив торжественно отець, показуючи на Пушкаренка — пан сотник робить нам велику честь і хоче тебе мати за жінку. Я і мати твоя — він показав на стоячу осторонь матір — вдячні пану сотникови за єго ласку і даємо тобі наше родительске благословенїє і желаємо тобі щастя і спокійного житя. Гадаємо, що ти, наша дорога і єдина дочка, не засмутиш нас і приймеш з вдячностию ласку пана сотника для нас і для тебе.

Всьо то було таке несподіване і дивне, що она мовчки глядїла то на родичів, то на гостя, перед котрим чула не менший страх як і перед вітцем, що держав єї все, як то кажуть, „коротко.“

— Ну, чогож ти, дурненька, стоїш? — говорив отець, усьміхаючи ся до гостя. —

зувати, що він не винен. До переведеня розправи Боднара буде делеґований инший суд.

— **Огні.** Від Городка пишуть: Дня 7 с. м. о 10-ій годині рано знищив огонь в Речичанах 5 господарств. Огонь вибухнув імовірно в наслідок неосторожности дітий. Шкоди великі, всї обезпечені в „Днїстрі“.

† **Помер** Йосиф Волос, ем. ад'юнкт судовий, дня 9 с. м. в Піддубцях, в 61-ім році житя.

— **З перемискої епархії.** О. Григ. Кароведь одержав канонїчну інституцию на Михайлевичі, комарнянського деканата. — Крилошанські відзнаки одержали оо.: Теоф. Гарасовский в Коровици і Кир. Пасїчиньский в Макуневі. — Від конкурсового іспиту увільнений о. Григ. Клиш з Волї малнівскої. — Пороховицким заступником декана іменований о. Альбин Федорович з Бахова. — Завідательства одержали оо.: Монах Ч. С. В. В. Онуфр. Бурдяк в Жовкві, монах Ч. С. В. В. Михайло Луканский в Дрогобичи, Володим. Саноцкий в Улючи і Ів. Ганасевич в Волчи дїльній. — Сотрудниками іменовані оо.: Мих. Дуркот в Куневі коло Волчи дільної і Павло Гаранджа в Зубкові.

— **Пожар театру.** З Льондона доносять: В Новім Йорці згорів онугди великий театр „Проктор.“ Огонь вибухнув на поді, де був склад театральних приборів. Полумінь появила ся на даху в часї вечірного представленя, коли театр був переповнений публикою. Публика занепокоєна, що по театрі розходить ся загар, хотіла вже кинути ся до виходів; кілька женщин зімлїло. Але загальний переполох здержав комісар полиції, котрий станув в головних дверех і крикнув: В театрі малий огонь, прошу на хвилю вийти; коли огонь буде угашений, представленє відбуде ся дальше. Колиж побачив, що мимо того часть публики тисне ся до дверий, добув револьвера і загрозив, що кождого застрілить, хто не буде поводити ся супокійно. То помогло. Театр вскорі опорожнив ся і нїхто не погиб.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** видано в цьвітни с. р. 17.006 важних поліс на премію 161.089 К 76 сот.; разом від 1 січня с. р. до 30 цьвітня с. р. було 39.982 важних поліс на суму 42,275.521 К обезпеченої вартости з премією 387.548 К 02 сот. Попередного року в тих 4 місяцях було 33.022 поліс на 35,865.208 К 71 сот.; сего року більше о 6.960 поліс на 67.120 К 31 сот. премії.

Шкід зголошено в цьвітни с. р. 182 случаїв; межи тими були більші пожари: в Колодіївці, повіта станиславівского (31 шкід), в Бучачи (13 шкід), в Сороках, повіта коломийского (15 шкід). Разом від 1 січня с. р. було 398 шкід; всї шкоди зліквідовано і виплачено, крім 15 шкід (в сумі 7.427 К), котрі з причин правних вздержано Сума всїх 398 шкід разом з коштами лїквідациї виносить загально 223.699 К 10 сот., з чого по потрученю части реасекурованої лишаєсь на власний рахунок 110.008 К 52 сот.

Фонд резервовий побільшив ся с. р. о 18.207·20 К а виносить 570.605·57 К. Сума всїх фондів товариства виносить 1,038.748·92 К.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 10 мая: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·50 до 8·70; жито 6·25 до 6·50; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ріпак 9·15 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·70 до 10·—; вика 5·25 до 5·75; бобик 5·75 до 6·25; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·10 до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 65·—; конюшинабіла 50·— до 75·—; конюшина шведска 60·— до 75·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Париж 11 мая. „Matin“ одержав від свого кореспондента з Петербурга телєґраму, в котрій той доносить, що в Петербурзї розійшла ся чутка, що коло Котїен прийшло межи Росиянами а Японцями під ґенер. Курокім до нової битви, в котрій Росияни знов потерпіли поражку і мають великі страти. Ґенерал Засулич погиб.

Білград 11 мая. Правительство постановило розвалити теперішну королївску палату. Вість о зміні конституциї заперечують.

Петербург 11 мая. Ґен. Сахаров телеґрафує під датою 8 мая: З Фензанчен пустились Японці в сторону як Ляоян.

Петербург 11 мая. Дня 9 мая обсадили Японці Кзантянсян положену около 70 кільометрів на північний всхід від Фенванчен.

Льондон 11 мая. Бюро Райтера доносить з Нючвану під вчерашною датою: З 5 полків российских, які тут стояли, чотири відійшли, а пятий мав відійти нинї, але одержав инший приказ. Після звістки з жерела, яке доси розсилало віродостойні вісти, висїдають Японці тепер на беріг коло Кайчов, підчас коли Росияни обсадили горби і форти коло Антун, куди вислано пушки з Нючвана. (Вість очевидно баламутна.) Після чутки мають Японці 30.000 людий. Войсковий дорадник віцекороля Юаншикаі, полковник Мунте приїхав тут нинї, як здає ся в тій цїли, щоби з властями российскими обговорити справу полишеня Нючвана в хіньских руках. Росияни заборонили тутешному американьскому консулеви висилати звіти о положеню до американьского посла в Пекінї і згодили ся на то аж по енерґічнім протестї консуля. В Нючванї перебуває богато перебраних за жебраків японьских шпигунів, котрі поперетинали проводи електричні ведучі до мін уставлених в устю ріки Ляохо.

Поїзди льокальні

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що недїлї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

остовпіла чи що від несподіваного — щастя? — Бери рушники і повяжи сватів, а пану сотникови подай вишивану шовком хустку.

Що було дальше, она памятає як у снї. Пісні дївчат-подруг, танцї молодих і старих, розговори гостий — всьо то нагадувалось їй, покрите якоюсь неясною мракою забутя. Яснїйше пригадала собі коротку хвильку перед відїздом до церкви „до шлюбу.“ Тямить, она як случайно зайшла до спальні родичів і побачила матір, що стояла на колїнах перед образом Божої матери і гірко плакала та молила ся о долю для своєї дочки. Ті сльози матери, котра може бути нагадала собі таку саму хвилю свого житя, спонукали прокинути ся з оголомшеня і байдужности і єї. Єї горе найшло полекшу в пекучих, але безсильних сльозах.

Ось она іде, окружена сватами і дружками, до церкви.

Нараз на весїльну дружину нападає невеличка шайка, може десять, дванайцять уоружених козаків. Роздають ся крики, сварня. Она чує, як деякі з весїльної дружини кричать: „То Михайло Бочаренко хоче відбити у пана сотника молоду!“

Серце єї стрепенулось і сильно забилось. Але надбіг на кони отець, пан сотник з уоруженою дружиною. Завязала ся борба, грянули вистріли, забрешали шаблї.

Ось она ясно бачить, як єї милий Михайлик, розмахуючи шаблею пробиває ся до неї. І він вже близько; она чує храпіт розгоряченого коня, бачить червоне від гніву і збентеженя лице. Але єму заступив дорогу сотник з пистолетом в руцї.

— Братя! — закричав грімким голосом Михайло до своєї дружини. — Ось головний злодій, найлютїйший ворог мій, та гадина, що єї давно треба роздавити. — Бийте єго братчики, або беріть жи....

Роздав ся вистріл і заглушив голос єго. Коли розсїяв ся дим, Настя лежала зімлїла: она бачила, що єї Михайлик зараз по вистрілї упав з коня....

Он вже й Бириньский лїс видно! — відозвав ся Охрім, потягаючи дим з люльки, що ледве ще курила ся.

Єго голос перервав сумні спомини Настї, котра стала вдивляти ся в темну смугу, що закрашала кривою лінією овид. То чорнів Бириньский лїс.

— Слухай, Семене, — обернув ся Охрім до одного з проводячих, котрі хитаючись дрімали в сїдлах. — Чи наладжені у вас рушницї, пистолети і шаблї; кажуть, що в тім лїсї недобре. Онгди переїздив через Новгородок якийсь купець та розказував, що єго трохи не убили під Бириньским лїсом розбійники.

— А ти не всякому вір, старий пугачу — відповів поучуючи Семен, хоробрий сотенний хорунжий і наблизив ся до воза. — Нїчого не бійте ся, пані — обернув ся він до задуманої Настї. — Бог дасть доїдемо щасливо. Оно правда, під Голубівкою, кажуть, дїйстно бушують злі люди, але тут поки-що нїчого такого не чути.

Але Настя не слухала єго слів. Она була далеко і від Бириньского лїса, і від розбійників, і від проводячих єї козаків і цїла затопила ся в споминах о своїм piднім Сївску.

Вже сонце дїткнуло ся одним краєм овиду, збираючись на нічний відпочинок, коли віз Настї Пушкаренчихи під'їздив до села Голубівки, що розкинуло ся недалеко річки Зновівки. Треба було ще переїхати густий лїс, що тягнув ся високою стїною в долину берегів тої великої тоді і многоводної ріки.

Утомлена дневною спекою, непривичною їздою на трясучім возї, збентежена і змучена сумними думами о своїм нуднім і одностайнім житю з нелюбим і старим мужем, сотничиха склонила ся на подушки і заспала кріпким сном.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Видання
Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. I. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. I. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видання) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видання) 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Видання без образків.

*****Молитвенник** народний 30 сот., в полотно оправлений по 40 сот. **Др. Л. Кельнер**: Коротка історія педаґоґії 60 с. *****Китиця желань** 2. розширене видання 40 с. *****Читанка** ч. I., III., IV. опр. по 40, без оправи по 20 с. *****Ів. Левицкий**: Попались. Різдвяні сцени 20 с. *****Вол. Шухевич**: Записки школяра 40 сот. *****Тарас Шевченко**: Кобзар для дітий 30 с. **Гордієнко**: Картагинцї і Римляни 20 с. *****Юлій Верне**: Подорож довкола землї 1. Кор. 20 с., опр. 1 кор. 50 с. **Др. Мих. Пачовский**: Замітки до науки рускої мови 60 с., Билини і думи 20 с. **Дзвінок** з р. 1894 4 К. **Др. Мандибур**: Олїмпія 40 с. **Віра Лебедова**: Гостинець дітям 50 с. *****Василь В-р.** Джонатан Свіфт. Подорож Ґулївера до великанів 50 с. *****Мальота**: Без родини 80 с., опр. 1 К. 10 с. *****А. Глодзїньский**: Огород шкільний 1 К. 20 с. **Сальо**: Непос, учебник для III кляси ґімназ. 1 К. 30 с. **Kokurewicz Józef**: Podręcznik dla kancelaryi szkolnej 60 с. *****А. К.**: Робінзон неілюстрований 20 с. **О. Нижанковский**: Батько і мати, двосьпів з фортепяном 20 с. *****Дніпрової Чайки**: Коза дереза 50 с. **Мапа** етноґрафічна Руси-України 40 с. **Барановский**: Приписи до іспитів 40 с. **Дзвінок** з р. 1895, 1897—1900 по 4 К. **Вол. Шухевич**: Від Бескида до Андів 20 с. *****Ів. Франко**: Абу Каземові Капцї 40 с. **Дзвінок** з р. 1901 6 К. **Остап Макарушка**: Короткий огляд руско укр. письменьства 30 с. *****Т. Шевченко**: Кобзар 2 К., опр. 2 К. 40 с., в пол. 2 К. 70 с. *****Ів. Франко**: Коли ще зьвірі говорили, казки для дітий 80 с., опр. 1 К. 10 с. **Віра Лебедова**: Малі герої 50 с., опр. 70 с. *****Ів. Спілка**: На чужині 40 с., опр. 54 с. **Стефан Пятка**: Дарунок для дітий 40 с., опр 60 с. *****Оповідання** для дітий 40 с., опр. 54 с. *****Мих. Коцюбинський**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. *****Олекса Катренко**: Оповідання 40 с., опр. 54 с. **Василь В-р**: Подорож до краю Лїліпутів 50 с., опр. 64 с. *****Л. Кримский**: Переклади 40 с., опр 54 с. **Картки з історії Руси-України** 40 с. *****Д. Н. Мамина-Сибіряна**: Дитячі оповідання 30 с., опр. 44 с. *****А. Пушкін**: Байки 30 с. *****Марко Вовчок**: оповідання I. часть 30 с.; опр. 44 с. *****Марта Борецка**: істор. оповід. 40 с., опр. 60 с. *****Ковалїв Стефан**: На прічках, оповід. 30 сот., опр. 44 сот. *****Др. Мих. Пачовский**: Народні Думи з поясненями, I. ч. 40 с., опр. 60 сот. *****Гр. Л. Толстой**: Казки 40 с., опр. 54 с. *****Поеми О. Кониського**: 30 с., опр. 44 с. *Покарана Лож, комедийка Кучальской 20 с., опр. 34 с. **Оповідання М. Вовчка.** II. ч. Інститутка 40 с., опр. 60 с. *Дивні пригоди Комаха Санґвіна, I. част. 40 с., опр. 70 с. *Перша китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньской 20 с. *****Малий** сьпіваник 20 сот. *****Клявдия Лукашевич**: Серед цьвітів, комедия в 2 діях 16 с., опр. 30 сот. *Друга китичка для малих дївчат, Е. Ярошиньской 20 с., обі опр. 54 с. **Шекспір** в повістках 30 с., опр. 60 с. **Дві могилї**, Королевского 18 с., опр. 32 с. Анґлїйскі казки, 24 с., опр. 38 с. *****Леоніда Ґлїбова**: Байки 10 с. *****В. Чайченко**: Олеся; Комар; Два оповідання по 10 с., Дума про княгиню Кобзаря 10 с. **Дніпрової Чайки**. Казка про сонце та его сина; Писанка по 10 с. **Учитель** на р. 1890—1900 по 2 К. з р. 1901 по 4 Кор.

Книжки, назначені **зьвіздкою**, *апробовані Радою шкільною* на нагороди пильности до шкіл народних, Інститутка і Шекспір в повістках до шкіл виділових, а „Огород шкільний“ поручений до біблїотек шкільних.

Замовляти можна в товаристві педаґоґічнім у Львові ул. сьв. Софії ч. 9 а, в книгарні Наукового Товариства імени Шевченка, ул. Чарнецкого ч. 26. і в книгарні Інституту Ставропигійского ул. Руска ч. 3.

Хто купує книжки на суму 10 К і висше в самім товаристві, дістає 10% рабату. Видання ілюстровані ч. 96—100 продає ся без рабату.

Книжки висилає ся за готівку або за посліплатою.

При замовленях треба дочислити оплату почтову

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).